

Voor Pieter, voor altijd in mijn hart.

De Frutseels

Marieke van Hooff

Met tekeningen van Marc-Aurèle Versini

©2017, Marieke van Hooff en Van Halewyck

Van Halewyck maakt deel uit van Pelckmans uitgevers nv

www.pelckmansuitgevers.be

Brasschaatsteenweg 308, 2920 Kalmthout, België

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, op welke wijze ook, zonder de uitdrukkelijke voorafgaande en schriftelijke toestemming van de uitgever, behalve in geval van wettelijke uitzondering. Informatie over kopieerrechten en de wetgeving met betrekking tot de reproductie vindt u op www.reprobel.be.

All rights reserved. No part of this book may be reproduced, stored or made public by any means whatsoever, whether electronic or mechanical, without prior permission in writing from the publisher.

Omslagtekening: Marc-Aurèle Versini

Omslag: Studio Pelckmans uitgevers

Met stemmen van: Marieke van Hooff, Anneke van Hooff, Dieter Troubleyn en David Verbeeck

Tekst en muziek: Marieke van Hooff

Arrangementen: Steven Jacobs – twaalfstemmige aria: Ewald Demeyere

Extra dank aan: de leden van het Frutselkoor

Eerste druk: augustus 2013

Tweede druk: december 2014

Derde druk: juli 2017

D/2017/7104/95

ISBN 978 94 6131 769 8

NUR 277

mariekevanhooff.wordpress.com

www.versini.info

vanhalewyck.be

vanhalewyck

vanhalewyck

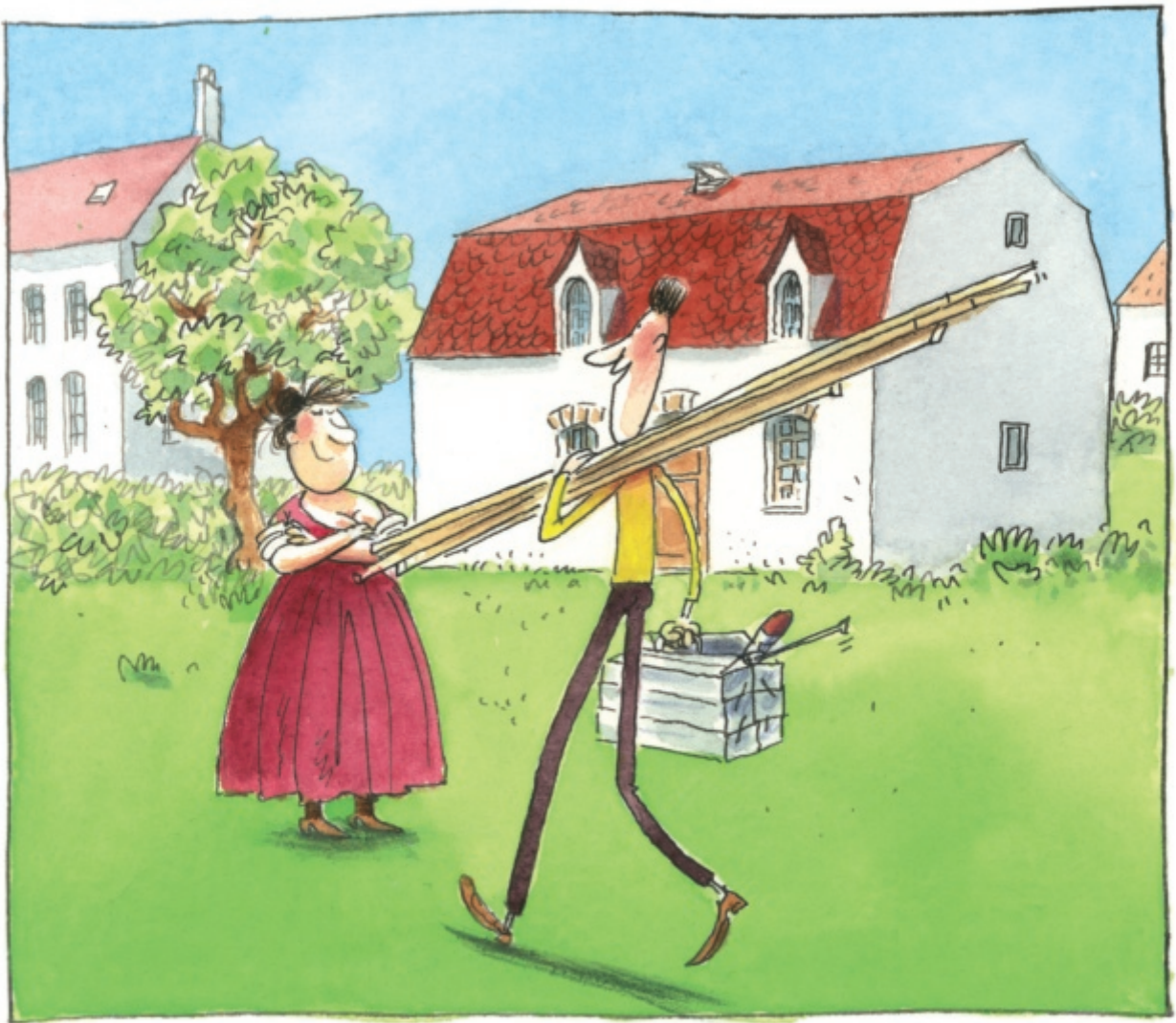
van_halewyck

DE FRUTSELS

Marieke van Hooff
& Marc-Aurèle Versini

Van Halewyck

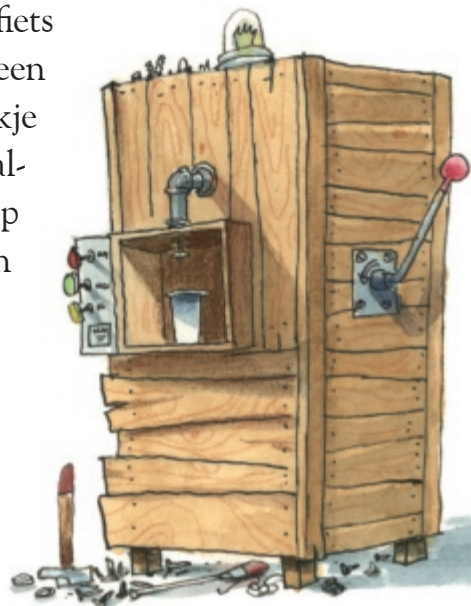
Het Frutselhuis

Meneer en mevrouw Frutsel woonden in het gekste huis dat je ooit gezien hebt. Eerst was het huis niet zo gek. Je zou het zelfs normaal kunnen noemen. Maar toen kochten de Frutsels het. Mevrouw Frutsel probeerde het nog tegen te houden, maar meneer Frutsel begon meteen te frutselen.

Eerst frutselde hij aan de badkamer. Na drie weken was hij uitgefrutseld. Toen had de badkamer, behalve een bad en een douche, drie houten rekjes voor klimplanten, een ijsjesmachine – voor het geval je eens zin zou hebben in een ijsje – met vijf verschillende smaken: chocolade, vanille, aardbei, mango en zuurtjessmaak, een aparte kast met een tuinslang, een schommelstoel, een uitklapbare sofa en een hamsterkooi inclusief looprad.

Meneer Frutsel wou eigenlijk ook een automatische postzegelsorteerder omdat daar nog plaats voor was, maar mevrouw Frutsel kon hem nog net tegenhouden.

In de keuken frutselde meneer Frutsel een door de fiets aangedreven flessenopener in elkaar, hij timmerde een frisdrankautomaat, hij bouwde een mini-ontspanplekje met strandstoel en palmboom, hij installeerde een nooduitgang en hij ontwierp een computer met aan de zijkant een plekje voor verse kruiden.

De woonkamer werd helemaal een Frutselparadijs. Meneer Frutsel was weken bezig om in het midden van de kamer een gat te graven. Het gat werd groter en groter, en mevrouw Frutsel ontdekte een tijdje later dat meneer Frutsel een heuse binnentuin had gemaakt. Met vijf tropische vogelsoorten, een gezellig moerasje, drie schapen en een boa constrictor die meneer Frutsel 'Gregory' had genoemd.

Mevrouw Frutsel vroeg haar man allervriendelijkst op te houden met frutselen toen hij in de slaapkamer een opblaasbare pingpongtafel, vier bloempotten op wieltjes, een uitschuifbare boekenkast en een wenteltrap geïnstalleerd had.

Maar op zekere dag liet ze per ongeluk tijdens het stofzuigen het dakraampje openstaan en meneer Frutsel gilte: 'Een uitkijktoren! Dit huis heeft een uitkijktoren nodig!' Hij klom meteen het dak op met een lading planken en begon te timmeren.

'Alsjeblieft, lieverd, doe dat nou niet!' smeekte mevrouw Frutsel. Maar meneer Frutsel was niet te stoppen. Hij timmerde dagen aan een stuk. De uitkijktoren werd hoger en hoger. En toen was al het hout op.

Mevrouw Frutsel slaakte een zucht van verlichting.

'Hè, hè, kom nou maar eens van dat dak af', zei ze.

Maar meneer Frutsel dácht er niet aan. Hij ijsbeerde rusteloos op en neer over de dakpannen, en die avond kon hij de slaap niet vatten.

Mevrouw Frutsel zuchtte opnieuw, draaide zich op haar zij en begon hard te snurken.

De volgende dag werd ze wakker van een vrolijk getimmer. Ze stak haar hoofd door het dakraam en vroeg: 'Lieverd, waar heb je al dat hout vandaan?'

'Gevonden!' jubelde meneer Frutsel boven het getimmer uit.

'Gevonden? Waar dan?' vroeg mevrouw Frutsel.

Maar meneer Frutsel hoorde haar niet eens.

Een ochtend later lag er weer een lading hout in de tuin.

Meneer Frutsel timmerde met een glimlach op zijn gezicht door.

De dag erna regende het pijpenstelen.

'Lieverd, kom toch binnen!' riep mevrouw Frutsel.

Maar meneer Frutsel dacht er niet aan en hamerde door.

De dag daarna gebeurden er drie dingen vlak na elkaar.

- Mevrouw Frutsel las in *De Dagelijkse Courant* een interessant artikel over het mysterieuze verdwijnen van bomen in het dorp.
- Meneer Frutsel stormde de keuken binnen, hamer nog in de hand, en hij riep: 'Klaar! De uitkijktoren is klaar!'
- Er werd aangebeld.

Mevrouw Frutsel ging opendoen; daar stond een agent. Hij keek heel streng.

'Mevrouw Frutsel?'

'Ja, meneer de agent, dat ben ik.'

'U huisvest een crimineel.'

'Pardon, meneer de agent? Ik begrijp u niet.'

'Uw man, meneer Frutsel, is een dief.'

'Een dief? Wat een onzin', zei mevrouw Frutsel verontwaardigd.

En toen riep ze: 'Lieverd, kun je even komen?'

Daar kwam meneer Frutsel. Toen hij de agent zag, werd hij rood.

'Meneer Frutsel', zei de agent streng. 'Waar hebt u het hout vandaan voor uw uitkijktoren?'

Meneer Frutsel keek naar de grond en mompelde: 'Gewoon, gevonden.'

'Gevonden?' zei de agent streng. 'Gestolen, ja! Uit de tuinen van buurvrouw Buermans, kapitein Jaan en meneer Robert.'

Mevrouw Frutsel keek haar man geschokt aan. 'Lieverd! Is het waar wat meneer de agent zegt?'

Meneer Frutsel knikte beduusd.

'Maar dat mag je helemaal niet doen! Dat weet je toch! Och, meneer de agent, u moet het hem niet kwalijk nemen. Hij had hout nodig om te frutselen. Dat frutselen is sterker dan hemzelf.'

Maar de agent bleef streng. 'U moet naar de gevangenis.'

Meneer Frutsel knikte treurig en ging naar de slaapkamer om zijn koffer te pakken.

Mevrouw Frutsel huilde zachtjes. 'Moet het echt?'

De agent knikte kort.

‘Wacht u dan maar even in de woonkamer. Hier buiten is het te koud.’

Ze liet de agent binnen.

Die zette grote ogen op. ‘Is dit een tropische binnentuin?’

‘Jawel’, zei mevrouw Frutsel. En ineens was ze ontzettend trots op haar frutselman. ‘Heeft mijn man helemaal alleen in elkaar gefrutseld. Met vijf vogelsoorten, een gezellig moerasje, drie schapen en een boa constrictor.’

‘Een boa constrictor? Een echte?’ De agent begon te watertanden. ‘Die had ik ook, vroeger.’

‘Wilt u ’m even zien?’ vroeg mevrouw Frutsel.

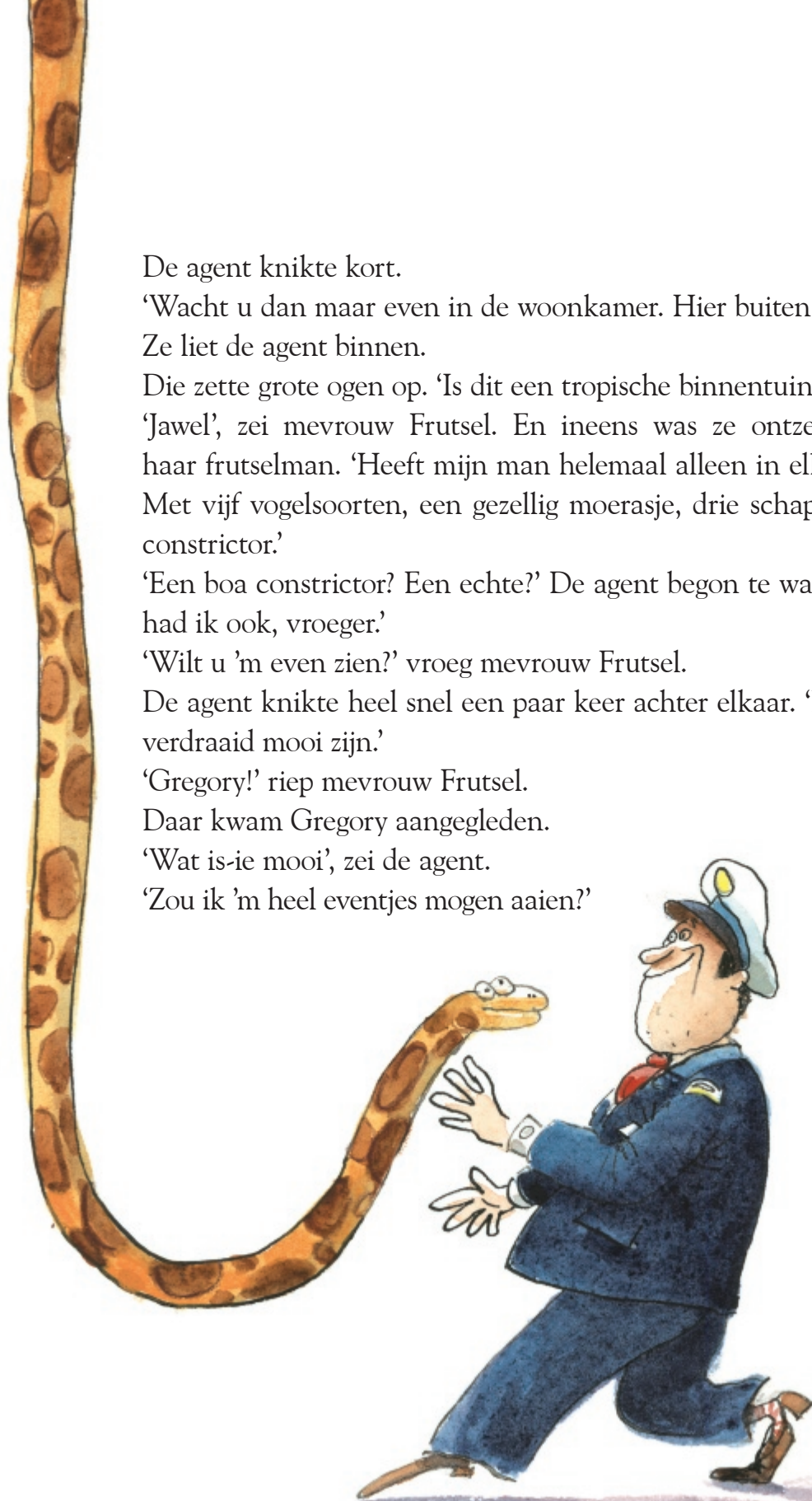
De agent knikte heel snel een paar keer achter elkaar. ‘D... d... dat zou verdraaid mooi zijn.’

‘Gregory!’ riep mevrouw Frutsel.

Daar kwam Gregory aangelopen.

‘Wat is-ie mooi’, zei de agent.

‘Zou ik ’m heel eventjes mogen aaien?’

‘Doet u maar’, zei mevrouw Frutsel.

De agent boog door z’n knieën en streekte Gregory over zijn kop.

‘Ik had er ook zo een. Maar die is op een dag ontsnapt en verpletterd door de schoolbus.’

‘Bah, wat naar’, zei mevrouw Frutsel. ‘U mag gerust af en toe op bezoek komen, hoor.’

Maar toen was meneer Frutsel er. Hij had zijn koffertje in de hand en zijn ogen waren rood van het huilen.

‘Ik wil niet naar de gevangenis. Wat moet je zonder mij, Esmeralda?’

Mevrouw Frutsel hield zich sterk, maar ook bij haar liepen de tranen over haar wangen. ‘Ik red me wel, lieverd.’

De agent keek beschaamd. Opeens klaarde zijn gezicht op.

‘We doen het zo’, zei hij beslist. ‘U heeft die bomen misschien wel gestolen, maar dat kwam uitsluitend door uw frutseldrang, niet door uzelf. Het is een soort ongeneeslijke ziekte, als het ware. Maar ik ben er zeker van dat uw dorpsgenoten wát graag een tropische plant hebben in ruil voor hun boom. Als zij dat goedvinden, kunt u hier blijven en hoeft u niet naar de gevangenis.’ Meneer en mevrouw Frutsel keken blij. ‘Dat zou alleraardigst zijn.’

En zo gebeurde het. Buurvrouw Buermans, kapitein Jaan en meneer Robert kwamen diezelfde dag nog alle drie een tropische plant uitkiezen. De agent kwam ook en bracht een dode rat mee voor Gregory.

En meneer en mevrouw Frutsel? Die zaten die avond samen op hun gloed-nieuwe uitkijktoren en keken gelukkig naar de sterren.